

34. szám.
Augusztus 26-án 1865.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrsnál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVI. kötet.

X a n t u s.

Szólunk az európai és ázsiai magyar tudó-
sokról és írókról, most következik a sor az ame-
rikaiakra.

Íme egy tudós barátunk, ki
kilenczvenkét ezer tengeri mér-
földet öszszejárt, hogy tapasztalataival hazánkat gazdagítsa.
És gazdagította is.

Más írók műveit megeszi a
moly, elfedi a feledékenység; de Xantus szerzeményei mind
végig megmaradnak, mert azok
ki vannak tömve.

Mert ő nem úgy tett, mint
más hazai utazó, a ki iparkodik a látottakat czifrán leírni
az olvasóra bizza, hogy kép-
zelje utána. A mit Xantus le-
írt, azt in natura el is hozta
magával, s kezünkbe adta: ilyen volt ni!

Ez aztán a valódi reáltudomány!

Műveinek költészeti oldalát képezik a ko-
librik; mikből egész gyűjteménnyel gazdagí-
totta muzeumunkat; ott van
azokban képviselve a vérszín
ballada, az égszínű románcz, a
tarkabarka óda, a csipkedő sa-
tyra, a parányi epigramm, s a
füles pasquill, mind apró ma-
darkák alakjában.

Óh mennyivel szebb tuda-
mány az énekes és prózás ma-
darak, mint az énekes és pró-
zás poéták természethistóriájá-
val foglalkozni!

Xantus természettudósaink
között első helyet foglal el.

Hogy valyon a muzeum di-
rectorsága hanyadik hely eb-
ben a kategoriában? azt el-

dönteni még a jövő dolga.

A kunok zászlója.

Hová, háová kunok ilyen nagy csapatban,
Tán már itt a burkus? vagy másféle had van?
Tépett zászló a nagy szélben csak úgy pattan!

Tépett zászló rongyát hajdan golyó járta,
Vérben fürdött hegyén ama fényes dárda,
Mostan pedig hordja a dicső dalárda!

Hajdan ez a zászló követte az ágyút,
Jámbor nép erkölce se nagyon meglágyult.
Tűzbe jön csak, mikor a nótára rágyújt.

Hisz a más kedvében soha meg nem botlom.
Hogy ne danoljatok, én biz azt se mondom.
Hanem azt a zászlót — tán hagyátok otthon?

K—s M—n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Egyszeren könyében irzek magamat, hogy nem kel mar töbet örülnyi. Egisz hiten minden nap örültem, egyik örömeünebül elkistem, másikba migis jokor irkeztem, egyik örömvendigsigtül fölkeltem, másikba leültem, most mar csak mig valakit tudnam talalni. a kitül megkirdezhetik, hogy minek örültem?

Kaptam in izs decoratio irdemrendjeleket, is alando hivatal, az egyik ezüst medailon pakfongbul, a másik ezüst hegedü pantlikaval, a hivatal: letem „dalardarius.“

No, csakhogy vige van. Mar most változatosag kedviir majd szomorkogyuk.

In egiszben olyan modon irzek magamat, mint mikor nagy urasagnal vagyok vendig szalva; aztan regel koran felibredek, akarok felkelnyi; nincsen esizma, hajdu kivite puczolnyi. Aztan ot kel fekünöm agyba, alunyi nem tudok mar, esizmat meg nem hoznak.

Vagyok igy ipen. Felibresztetek azal, mikor Schmerling ur elutazasakor hajnalban olyan nagyon becsaptak ajtot; de nem fel tudok kel-

nyi, mert nem elhoznak csizmat; ujra elalunyi nem tudok, csak forgolodok job oldalamrul bal-oldalamra, Hirnöki oldalamrul Honi oldalamra, is egyiken sines nyugodalnam. Csak mar hoznanak csizmat! ne puczolnanak olyan sokaig!

Vigezetül csak helyeslisemet megtalalta intizkedis pinzügyminiszter uri, miszerint ezentul azok, kiknek rigi status papiros van kezükbe. fizesenek ra azokra papirosokra: mert csak igazsag is, hogy ugyanazok, kik atak pinzt rigi miniszteriumnak, agyanak ujnak. Ha anak tutak anyi, enek is tугyanak anyi. Azir jol teszi, csak tegyen üket mind *convertitaknak*.

Olvasot kedvezs barátom uram Oesterreichische Zeitungba graf Niculaus von Bethlen articulusat, hogy erdilieknak nincs jusa orszagyülsen uniot csinálni, mert aban kirdisben csak Reichsrathnak szabad hadaraznyi? Oh Bethlen graf von Nicolaus! milyen nagyon csipsz te minket, miota Miklosbul Nikolauzzá lettil!

Alazatos szolgálja

Tallérossy von Zebulon.

Ama bizonyos esizmadia referádája a szent István napi városligeti productióról.

— — No hites társ, azt sem éred meg többé ebben az életben, hogy én olyan dalárda futtatásra elmenjek, a hol ezer egynehány száz hazafi fogja fűjni a diskanatot, tenort, altot, bassust, fagót, bombardó s más egyéb hangokat a haza megmentésére. Nem is tudom, hogyan

tudhattam én, holott nem szokásom a spektákulumok vadászása, olyan helyre tolakodni, ahová csak sűrű oldaldöfések között szokás eljutni; hanem hát elbolondította az ember fejét az a tömérdek hiresztelés, hogy miképen lesz ott majd tele az ég bögökkel; aztán meg amint a hajnali ágyuszóra felocsúdtam, s kis időmulva kitekinték az ablakon, amerre a szemem látott, minde-

nütt olyan szakálás hazafiakon akadt meg tekintetem, a kiknek úgy fel volt nemes keblök cziczomázva mindenféle ragyogó disztiményekkel, mint a normális exámenek napjaiban az irás olvasás számvetés tudományában tündöklő legjelesebb kis diákoké szokott lenni. Az a gondolat is villant meg a fejemben, hogy talán bizony abból az ezer háromezred egynehány darab becsület rendjéből, amiket a francia császár Napóleon napján kiosztott, egy pár ezer Magyarországra is elszármazott; de csakhamar megtudám, hogy azok az érdemjelekkel díszlő Tuhutumok édes hazánk dalárdáriusai. További kérdészködésekkel restellém ebbeli tudatlanságomat elárulni, hanem úgy a magam fejétől abban a hitben ballagtam ki, hogy az olyan hazafi, akinek négy-öt diszjel ékesíti szive táját, ugyan annyi hangot képes fűjni, s alig vártam, hogy eljuthassak arra a helyre, ahol 1200 torok azzal kezdí a productiót, hogy „Isten áldd meg a magyart!” Mekkora áldás lesz az, gondolám magamban, ha az egek uralma olyan mértékkel fogja mérni, amilyen mértékben a szívekig és vesékig ható hangok a hetedik édig elhatnak! Alig vártam, hogy rágyujtsanak. Siettem is, hogy valahogy jó helyre furakodhassam be, s megvallom, egy kis irigység kezdett keblemben támadni azon nálamnál sokkal vagyonosabb felebarátaim ellen, kik páholyból vagy legalább számozott székről fogják ülve végig hallgatni az egész dalárda futtatást.

Épen két fertály volt ötre, midőn elérkeztem ahoz a szép filagóriához, amelynek csak az első fala volt a levegőbe felépítve, s már be is volt pingálva. Fundamentomául szolgált egy szintazonképen a levegőbe rézsut épített dobogó, melynek a hátulja jó három öl magasan lebegett az üresben, hanem az eleje egy rendes termetű ló magasságánál nem igen vala fölebb hangolva. Csakhamar megtudám, hogy az a meneteles állvány az 1200 dalárdárius számára építődött; egy a conservatoriumból való inas gyerek ugyan azt mondá a pajtásának mellettem vigyorogva, hogy: dósz isz der Rezonanz boden! a mire a magyar szengereket fogják állítani, de nem értettem, mit akar vele mondani, minthogy a fütörészesen kívül nem értek ahoz a tudományhoz, hanem azt láttam, hogy ravaszul mosolygott.

Ettől az állványtól azután egy óriás patkó formájában deszka kerítést állítottak, a kerítésen túl egynehány sorban gyalulatlan deszákából üléseket csináltak, jó részét akkor szegezgették le, mikor már tódult a nép oda. Én azt gondoltam, hogy azt a kerítést az ékes ének-szó visszatartására állították, azonban megtudtam, hogy a kerítésen kívül levő padok azok a számozott ülések, amiknek gondolom, két meg egy forint volt az ára. Csak azt nem tudtam elgondolni, hogy hát ott a kerítésen belül minek verik a földbe azokat a faragatlan fából, kisé

meghegyezett otromba karókat, valami félőlnyi távolságra a kerítéstől befelé; már azt kezdém képzelni, hogy majd a lovas drabantok kötik oda a paripáikat, hanem egyszerre csak azt tapasztalom, hogy a hol már be volt pörölyözve a két karó, ott megjelent egy ács legény egy darab lécezel, a térdén hirtelen lefűrészelt belőle egy porziót, azt kikapta a kezéből egy másik munkás, s oda szegezte nagy sebbel lobbalt a deszka kerítéshez, meg a levert ezölöphöz. Addig tudakozódtam, hogy mire való az, míg végre valaki megmagyarázta, hogy ezek azok a nyolcz forintos páholyok. Furesa páholyok voltak azok, de még furesább volt az, hogy csak elvétve lehetett ülő helyet látni, hanemha a zöld bársonygyepet szánták kényelmes foteleknek, azoknak az uri asszony-ságoknak a számára, a kiknek a mosolygása legfuresább volt, amint ezekbe a páholyokba bekukucsáltak szemüvegeikkel.

De még azt kellett csak látni, mikor a számozott székek tulajdonosok megérkeztek ünnepiesen öltözött feleségeikkel, lyányaikkal, és kiabálának a férfiak az ő numerusaikat keresvén, és sikoltozának a fehér népek, a kiknek ünnepi rokolyáit rítul megtépdelék ama gyalulatlan deszák szálkái! A jegyszedők pedig szinte elrekedhettek a sok felvilágosítástól, hogy még nincsenek a numerusok fölírva, de hol a jegy? Itt a jegy! Ez nem az első sorba szól, tessék a harmadik sorba menni. A városi poroszlok pedig elég türelmesen abajgatták ki a padok közül a számtalan közönséget, mely letelepedék a számnélkül való padokra, kérlelhetlenül követelvén tőlük a numerosos bilétét. Minden ember boszonkodott, de minden ember elfojtotta haragját, az ezer kétszáz énekes felséges előadásában remélvén kárpótlást, csak egy szenzálféle atyafi tombolt kérlelhetlenül ordítóván, hogy: vú isz májn Numero? mig végre kivettem a plajbászomat, odadtam neki, hogy írja fel oda, a hol áll s üljön rá. Végre jöttek a szebbnél szebb zászlókkal ékeskedő dalárdák, felállottak arra a levegőbe épített dobogóra és felállá közöttük egy ember hosszával magasabbra Erkel polgártárs, s ütötte teljes erejéből a taktust, s gondolom, hogy nagyon szépen szólt az ének azoknak, a kik oda fenn voltak a dobogón, de én meg a szomszéd-ságom alig hallottunk néha néha egykét árva hangot, a mit a szél felénk kapott, és így az énekprodukczióról jó lélekkel nem mondhatok itéletet; azt pedig soha sem fogom felérni észszel, hogy miért tették ki a publikumot a prosceniumon kívül, olyformán, mintha a színházból a zártszékeseket meg a galleristákat az udvarra tennék!

Hanem azokért, a miket láttam, lehetetlen nyilvános köszönetet nem szavaznom az illető rendezőségnek.

Emlék a zenedejubileum hangversenyből.

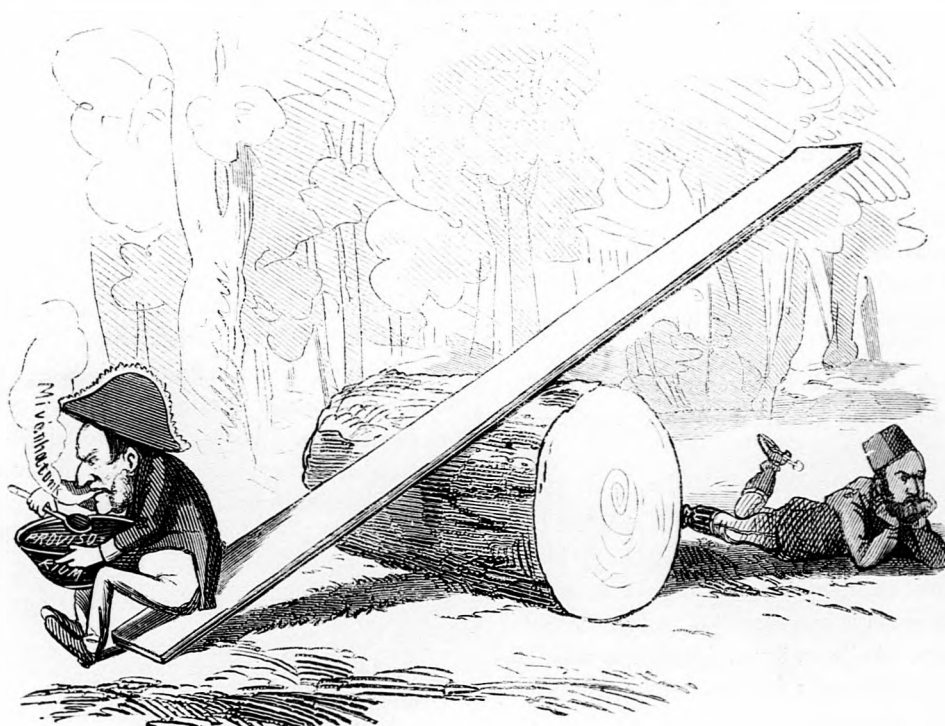

Forte! fortissimo!

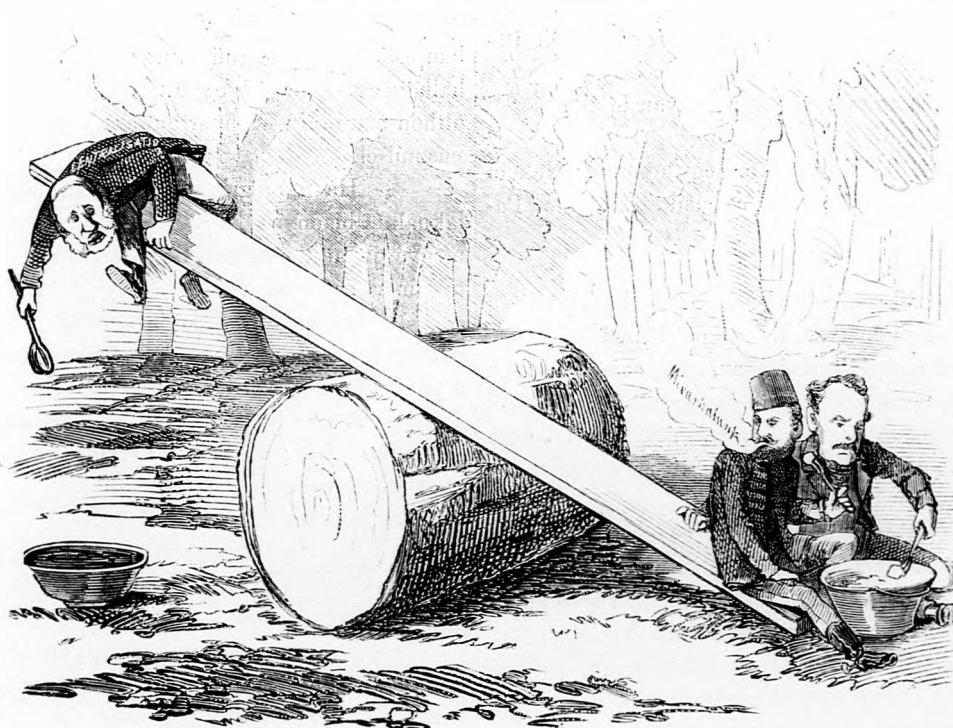

Piano! pianissimo!

Alkotmányos hintázás.

„Ha nem akarsz, mi várhatunk.“

„Akarsz? Nem akarsz? Most meg mi várhatunk.“

Szabadalmazott brigantaggio.

(Történi Chinában.)

— Tekintetes uram! kétszáz forintot kérnék ki az örökségemből.

— Mire neked az a kétszáz forint, Panyó Pali?

— Hát holnap rekruta vizsgálás lesz; aztán annyi dukál Jólfejtő doktornak, hogy azt mondja rám: „untáglik.“

— Jól van fiam, majd magam felviszem a kétszáz forintot. — Hát neked Mányok Miska, mi kell?

— Én is instálnék az örökségemből, de csak ötven forintot. Nekem is arra kell, a mire a Panyó Palinak.

— Hát neked mért kell kevesebb?

— Mert én rajtam a szolgabíró segít, aztán az olcsóbbért ereszti.

— No az is meglesz Mányok Miska.

Panyó Pali, Mányok Miska, derék szál két béres legény, tekintetes Mennykő ur szolgálatában, kiknek örökségét a földes ur, mint gondnok kezeli. Jó munkás fiúk, a földes úr maga is szeretné őket itthon tarthatni; azért az egyiknek odadja az ötven forintját, a másik helyett tárczájába tesz kétszáz forintot, s felmegy másnap az assentáló bizottmányhoz.

A mint belép a hivatalszobába, az ujonczozó főtiszt rögtön ráismer: régi casinói pajtások voltak; mingyárt összeölelkeznek; „hát mi hozott ide?“ kérdi a főtiszt.

— Egy kedves cselédem van, a kit szeretnék itthon tartani.

— Jól van; ne szólj többet. Hogyan híják?

— Panyó Pali.

— Panyó Pali? No jól van. Légy nyugodt. Nekem mindegy, akár az egyik, akár a másik. Hol az a Panyó Pali.

A legény előáll.

— Tartsd fel a kezedet! Mi az? A hüvelykujjad meredt. Nem használhatlak. Rekszum! Mars!

Mennykő ur hálálkodni akar. „Szót sem érdemel,“ mond a főtiszt, apró szivességek jó barátok között.

Azzal kezét szorítanak, s be van fejezve az ügy. Panyó Pali számára a kétszáz forintját is visszazahozza Mennykő ur.

Igen, de doktor Jólfejtő, a megyeorvos annál jobban szedteveté. *Az ő kétszáz forintja volt az!*

Másnap előkerül Mányok Miska is. Szörnyen nagyra van, hogy ő neki csak ötven forintjába került a szabadság; derék ember a szolgabíró! Kettős osztályu táskát tart, egyikbe rakja azokat a golyókat, a miktől katonává lesz az ember, másikba meg azokat, a miktől hazaszabadul. Mikor aztán jön az, a ki letette az 50 forin-

tot, annak azt a részt nyitja ki, a melyik az utóbbiakat rejti, annak pedig, a ki csak a jó sorsra akarja bízni magát, a másikat. Egy megszabadítandó legény majd meg is járta ez alkalommal, mert a másik osztály vássonfalán keresztül akadt egy golyó a kezébe s azzal vesződött, hogy kivegye: „no, húzod e már?“ kérdezte a szolgabíró: „fogok egyet, szól a legény, de nem akar kijönni;“ — „hát, vakapád! húzz olyat, a melyik kijön.“

Azonban időjártán megint újabb ujonczozás indult meg, s ez úttal nem volt Mennykő urnak sem ismerős őrnagya, a ki ingyen, sem Mányok Miskának jószívű szolgabírója, a ki olcsón szabadítsa fel a legénységet, ezt elvitték valahová viczispánnak.

Mányok Miska másodszor is kénytelen az assentáló bizottmány elé kerülni, s ezuttal nincs másutt oltalom és segítség, egyedül doktor Jólfejtőnél.

„Nincs kegyelem négyszáz forinton alul!“ Ez doktor Jólfejtő ultimátuma.

Mennykő ur kénytelen a legény örökségéből a sarezót kifizetni a doktornak.

A doctor aztán ír vissza neki egy rövid levelet eképen:

„Az a másik kétszáz forint a multkori Panyó Paliért volt!“

És ilyen szüretelés gyakran tartatik — Chinában.

Mi az az opportunitás?

— Ha a doctort veszélyes beteghez híják, azonban esik az eső, meghüthetné magát, s akkor ő is meghalhatna a beteggel együtt, tehát akkor a doktornak otthon maradni — opportunitás; mert így csak a beteg pusztul el.

— Ha a megriasztott macska neki szalad az ablaknak, s bizonyos, hogy az ablakot is kitöri, a lábát is megvágja, akkor előre kitörni az ablakot — opportunitás; mert így csak az ablakban esik kár.

— Ha valakit négyszem közt pofonütnek, azzal elhallgatni — opportunitás; mert ha ellhallgatja, akkor a pof *bevégzett tény*; ha kibeszéli, akkor *égető kérdés*.

— A más feleségét *becsületes embernek* elcsábítani — opportunitás; mert ez által eleje van annak véve, hogy nem valami *gazember* csábítja el, miután tény, hogy az aszszony elcsábítható volt.

— Ha van egy rossz lovam, azt a jó pajtásomra ráosztani — opportunitás; — mert a ki nem jó pajtásom, az úgy se venné meg.

— Ha a csatából, mikor nagyon lövöldöznek, elszaladok, — az csak opportunitás; mert így csak az ütököt vész el; de ha ott maradok, én is elveszek, meg az ütököt is.

Hírhedett toasztok gyűjteménye.

Gróf Z. három híres toasztja.

I.

Uraim! Két dolog van a világon, a minél semmi sem könnyebb! Az egyik: egy pohár bort kihörpente-
ni; a másik: a magyarokat a Reichsrathba behörpente-
ni. S minthogy én az elsőt íme azonnal végrehajtom;
világos, hogy a másodikat is végre fogom hajtani. Vivát!

II.

Uraim! Mikorra kérékbe fogják kötni — a száraz
venyigét, akkorra bizonyosan lesz Magyarországon or-
szággyűlés. Vivát!

III.

Uraim! Kinél van egy ezüst huszas? Senkinél
sincs? Nálam sincs. Tehát én fogadok ezennel egy ezüst
huszasba, hogy mikor a magyar országgyűlés összszeül,
akkor én megint *kanczellista* leszek. Vivát!

Schm. úr hírhedett toasztja.

Uraim! Ha én még egyszer miniszter lehetnék,
azián még másodszer Frankfúrtba mehetnék, s önök
még háromszor úgy fellelkesülnének, mint szoktak; —
hát akkor én önöknek még négyszer annyit ígérnék,
mint a mennyit eddig meg nem tartottam. Vivát!

Liszt Ferencz toasztja a zenede díszében.

Messieurs! Én mindig büszke voltam arra, hogy
magyar vagyok és mindig azon törekedtem, hogy a ma-
gyar névnek dicsőséget szerezzek, s csupán azért nem
tanultam meg magyarul soha, hogy azt higgye a világ
felőlünk magyarokról, miszerint minálunk minden em-
ber francziául beszél; hogy pedig most barátta lettem,
azt is csak azért tettem, hogy elmondhassák önök ide-
haza, miszerint Liszt a magyarok egyedüli barátja Ró-
mában.

Terhes élet.

Nekem ugyan a bajokból
Kijutott a részem,
Nálam minden megfordítva
Történik egészen.

Mindig olyan lányt szeretek,
Aki ki nem állhat;
Az meg, a kit nem szeretek,
Küldöz rózsaszálat.

Mindig akkor kínál csókkal
Ez az asszonyfajta,
Mikor fáj a szájam széle,
Mikor seb van rajta. —

Ma azt mondják: soványkodom,
Holnap: mintha hiznám;
Midőn bálba kéne mennem
Mindig szűk a csizmám.

Az asztalnál a palaczkot
Rendesen feldöntöm,
S a mi benn van, sohse másra,
Csak magamra öntöm. — —

Csak házam nem égett még le,
S nem volt jégverésem,
Tán azért, mert soha sem volt
Házam és vetésem.

K—l J—s.

Bucsú a világtól.

Asszonyok és kisasszonyok!
Lallalallalárom,
Megúntam a dicsőséget,
Magamat ajánlom.

E sok kotilion-jegyét
Lallalallalárom,
Szebb napok szép emlékeit
Ablakon kihányom.

A szerelmes levelekből
Lallalallalárom,
Van egy egész irattárom:
Mind a tűzbe hányom.

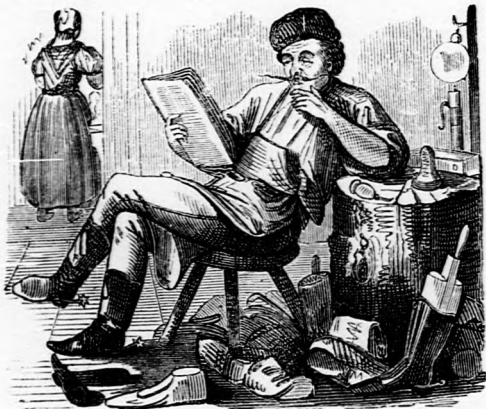
És azt a sok emlékhajat
Lallalallalárom,
Mind od'adom a fodrásznak
Igen olesó áron.

És veszek egy nagy lakatot
Lallalallalárom,
Azzal aztán a szívemet
Örökre bezárom.

Mindezeknek végeztével
Lallalallalárom,
Kapuczinusnak beállok
Még ezen a nyáron.

K—l J—s.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Ezen a háborin is átestünk — békességgel.

— — (Miért emlegetik a bécsi újságírók olyan sokszor a magyar papi jószágokat, mint „holt kéz“ vagy-nát?) Azért, hogy ha ők rátehetnék a kezüket, majd mingyárt *argentum vivum* lenne a templomi ezüstünk-ből.

— — Furcsa új leleményességet hallottam nem rég az adóbehajtási tudomány mezején. Egy vidéki sammlungscassához, mint a mely egyedül képes abban a környékben nagyobb bankót felváltani, ha odaküld valaki egy százast, elébb az adó hátrálékait lehúzzák belőle, s úgy adják vissza, a mi megmarad.

— — Egy csallóközi (pardon! Aranyköz.) hely-séget a szolgabíró feladott az alispánnak, mint a mely-nek lakosai oly rossz érzelműek, hogy soha sem fordul-nak a mostani hivatalnokokhoz; hanem inkább nem kezdenek egymás közt pert, s nem követnek el crimi-nalitásokat, csakhogy a mostani szoigabíróval semmi találkozásuk ne legyen. Kéretnek oda utasíttatni, hogy magukat megjavítsák.

— — Egy b. vármegyei főhivatalnok nem rég öszszehivatá a neki engedelmes falusi nótárosokat, s ta-nácsot tartott velük, hogy kit válaszszanak meg már majd képviselőnek jövőre? Annak a kerületnek 61-ben egyik szabadelvü capacitás volt a képviselője. „Hát majd azon fogunk dolgozni, szólott az egyik nótáros, hogy a 61-ki képviselő helyett jövőre *Zokogó* uramat válasz-tassuk meg, ki mint tudva van, minden egymás után következő kormányknak egymás után következtelen híve vala.“ — „Az Istenért, azt ne tegyék, kiálta a hivatal-fő, hiszen ha olyan emberek jutnak az országgyűlésre,

mint *Zokogó* uram, akkor nagy hamar el lesz intézve minden, s vége a mi uralkodásunknak; de ha a 61-ikiek jutnak be, azok majd sokáig opponálni fognak, s addig mi mindig megmaradunk.“

— — Azokat a vidéki dalárdákat, a kik zászlós menetben felvonulának a városligeti díszünnepélyre, s ott — nem kaptak enni, azzal vigasztalják most, hogy elmondhatják odahaza: „bevettük Budapestet — *éhséggel*.“

Isztrikuez és Nasszalmicseszkul.

I. Te! Hogyan lesz már az az *önkormányzat* ná-lunk? Mi lesz ottan?

N. Hát majd felhivat bennünket a Bezirkscomis-sár a zsidóhoz, s megmondja, hogy már most válaszszuk meg szolgabírónak. A ki rá áll, az kap a falu rovására egy verdung pálinkát; a ki pedig rá nem áll, — jó hu-szonötöt.

Magyar Miska és Német Miska.

N. M. No, ugyancsak sokat puffogattatok szent István napján.

M. M. — Hm: hát nem tudod, hogy *puffra* játszunk?

A berlini Kladderadatsch ezt a három pontot állítja fel a németek alaptörvényeül:

1. §. Minden német embernek joga van magát be-záratni. 2. §. Minden németet, a kinek joga van, be kell zárnai. 3. §. Minden németnek, a kit bezárnak, joga van.

Az öt mogyoró-diurnumos táblabíró legelső ítélete.

A minapi anecdotánk kiegészítéséhez tartozik ez, hogy mikor az uriszéken előfordult az a jogkérdés, hogy illeti-e a posta mestert a közös legelőhöz való jog? te-hát legelőször is, szokás szerint a legifjabb assessort hív-ták fel véleményadásra.

A fiatal törvénytevő pedig eként felelt meg.

„Semmiképen nem illetheti a postamestert a közös legelőhöz való jog; mert a postamester lovának az a hi-vatása, hogy koczogva járjon az úton. Már pedig a mely ló füre jár, bizony nem megy az trappban, hanem csak lépést.“

Mely bölcs észrevétel nem is téveszté el aztán kí-vánt hatását. A postamester nem kapott pascuumot.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Ország-ut 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1865.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: *Jankó*. — Metszi: *Polák*.